

Пише: Никола Живковић
петак, 27 мај 2011 12:40

Данас, у четвртак, 26. маја 2011, око два после подне седео сам у једном кафићу у строгом центру Београда, стотињак метара од хотела «Москва». Неколико минута раније јавио се преко мобилног мој добар познаник Јеврем, да ће због саобраћајне гужве каснити десетак минута. Мален, пријатан кафић био је пун гостију. Чула се дискретна музика, вероватно нека лака јужноамеричка песма. У једном тренутку келнер је појачао тон и неки крештави, непријатан женски глас са Радио Београда обавестио је одушевљеним гласом своје слушаоце, да је «Младић ухапшен». После се чула изјава «председника Србије», који је «изразио велико задовољство» да је «наша полиција успешно извршила задатак» и додао: «Ја сам нашим страним пријатељима обећао и, ево, ја сам моје обећање извршио.»

Ове речи записујем по сећању, јер је неко од гостију брзо реаговао, те љутито и гласно узвикнуо: «Келнеру, молим те, гаси тај радио, да не морам да слушам тог дебила. ... му... квислиншка, ...!» Имао сам осећај, да су се сви присутни гости солидарисали са тим изнервираним и силно узбуђеним гостом. Радио је заиста одмах био искључен. Настала је неколико тренутака апсолутна тишина. То је онај мук који најчешће завлада, када се догоде неки преломни, важни догађаји. Два стола даље од мога седела је једна лепо дотерана млада жена од неких тридесетак година и тихо је заплакала. Њен момак, - а можда је био муж или брат, - дискретно јој је обрисао сузе и загрлио је без речи. Сви у кафани окренули смо се према том столу.

Та слика младе жене као да најбоље одсликава расположење не само Београда, већ и стање једног народа. Од свега Србима, чини се, да је једино преостало да тугују сами, где нема ни камера Си-Ен-Ена („CNN“), а ни Би-Би-Сија („BBC“). Постало је некако тесно у кафићу. Јавио сам Јеврему, да сам већ попио моју шољу кафе и да је најбоље да се нађемо негде на Калемегдану. Осећао сам силну потребу да устанем, да одем, само да не седим на месту. Кренуо сам пешке, полако, ка Калемегданском парку и осећао сам се неописиво тужно, празно, бедно. Ухапшен је не само један човек, генерал, већ и последња нада, да мој народ није сасвим изгубљен, поражен и понижен. То сам отприлике носио у себи.

Писмо сестри у Сиднеј, или на вест о хапшењу Ратка Младића

Пише: Никола Живковић
петак, 27 мај 2011 12:40

И они који га већ годинама јуре и они који су га ухапсили знају веома добро, да је он оптужен не због «геноцида». Масовних злочина на Балкану је било, али су жртве били Срби, а целати Хрвати.

Према немачким документима, Хрвати су током Другог светског рата убили око седам стотина и педесет хиљада Срба, али без помоћ Немаца они тај злочин не би никада могли да спроведу у дело. То је забрањена тема већ преко шездесет година. За тај злочин до данас није нико одговарао. Уместо тога, последњих петнаестак година говори се искључиво о Сребреници и Вуковару, те се, ето, већ годинама хапсе часни српски официри. Њихов једини грех састоји се, очевидно, у томе, јер су се дрзнули да воле и бране своју земљу, те да пруже отпор најјачој војној сили света. Бесприимерни цинизам Лондона, Вашингтона, Париза и Берлина. Убијају један беспомоћни народ, а они то зову «ширење демократије» и «борбу за људска права». Тако далеко није ишао ни Хитлер. Перверзно иживљавање Сједињених Држава над беспомоћним српским народом у Крајини у Босни, те најзад готово осамдесетодневно варварско бомбардовање Србије Запад оправдава са потребом да се обори «Милошевићев диктаторски режим». Сада, како је генерал ухапшен, чини се да су остали мени и мом народу само слободни, утешни и пророчански Његошеви стихови:

Страшило је слушат што се ради!

...А ја што ћу, али са киме ћу?

Моје племе сном мртвијем спава,

Суза моја нема родитеља

... Бог вас клео, погани изроди!

А можда и то није «само»? У овом трену утеху, сем код мојих, могу да нађем само код

Писмо сестри у Сиднеј, или на вест о хапшењу Ратка Младића

Пише: Никола Живковић
петак, 27 мај 2011 12:40

Руса. Они су, изгледа ми, једино прошли кроз сличну голготу. Тако Буњин године 1922. у свој «Дневник» записује: «Прогулка в лес... В газетах все та же грязь, лукавство политиков, общая ложь, наглость, обманы, - от вестей и подлости которых плакать хочется.»

Ја сам, ево, спас нашао у Калемегданком парку, а он, руски емигрант, једини лек види у «шетњи шумом». Странци, большевици, уништили су године 1917. његову земљу, убили десетак милиона Руса, а ретки преживели су нашли уточишта на свих пет континената. Буњин у штампи Запада налази само «блато, лукавство политичара, општу лаж, дрскост, обману, - од вести и подлости човеку дође да плаче.»

Драги Иване Алексејевичу, данас, године 2011. стање је непромењено. Словом, велики руски писац ме је, ето, поштедео праћења медија. Зашто да слушам блато, лукавство политичара, лаж! Остали су ми Његоши и Буњини. А можда то и није тако мало?